

2004

Tur til Tenerife

Skule Sørmo

28. januar – 4-februar 2024

Turen til Tenerife ble et fjorten dagers opphold fra 28. januar til 11 februar 2024. Vi dro på invitasjon – eller i samhandling – med Nayereh Manouchehri og Dankert Vedeler. De har vi kjent en stund og vært på tur med både til Miami og Karlstad i sør-Sverige tidligere. Flyturen tok 6 timer i et trangt og overbefolket fly fra et dansk flyselskap. Geir Dolmen ble med oss til Værnes i Peugeot-en. Han tok bilen tilbake til Marsveien og parkerte den i garasjen denne søndag morgen da vi dro. Vi hadde bestilt assistanse til Dankert på flyplassen. Han gikk med krykker og hadde vanskeligheter med å ta seg fram. Det var en flyansatt på Værnes som stilte opp som assistent. Han hjalp oss først med å få ut boardingkortene fra automaten. Det viste seg ikke å være en helt enkel sak. Den var ikke helt tilpasset den turen vi skulle på. Koffertene var for tunge også, de gikk ikke inn på den automatiske

bagasjeinnleveringen. Der var det en vekt i rullebåndet som forkynte at den var for tung. Men assistenten anbefalte oss å levere den inn på den manuelle skranken. Der gikk den igjennom uten problemer. Damene var på forhånd sterkt bekymret for vekten på koffertene. Det var mange runder fram og tilbake om dette. Det endte med at jeg ringte flyselskapet som signaliserte at vektene på koffertene ikke var noe problem. Det viste det seg at det ikke var heller. Hvert par hadde med en stor koffert som ble sjekket inn i tillegg til trillekofferter som passet i hattehylla på flyet. I min kabinettkoffert hadde jeg selvfølgelig med PC-en min, pluss nettbrett, noen duppeditter og litumbatterier. Batteriene kunne vi ikke ha med i bagasjen som ble innsjekket, de måtte være i håndbagasjen. Assistene skaffet til veie en rullestol til Dankert og fulgte oss gjennom sikkerhetskontrollen og videre helt til terminalutgangen. Han var en utrolig støtte. Dankert fikk problemer i sikkerhetskontrollen. Han har operert inn så mye metall i hofter og lårbein slik at

skanneren gikk i fistel. Dermed ble det grundig manuell sjekk av ham. Disse vekterne tar ikke lett på dette. Men etter grundig sjekking passere han omsider kontrollen. Ferden gikk videre bort til utenlandsavdelingen på flyplassen. Da det ble avgang, kunne Dankert gå om bord først. Vi andre kunne også følge med sammen med ham. Dankert mente at vi kunne sitte sammen på flyet. Vi hadde bestilt plasser, men de fikk vi ikke. I stedet ble vi henvist bakerst i flyet. Plassene vi bestilte, var på rad 18 ganske langt framme. Det var mye støy fra flyet, så så mye prating underveis på de seks timene turen tok, ble det ikke. Jeg hadde med Erika Fatlands bok 'Grensen' om reiser i tidligere Sovjet som jeg leste. Jeg hadde noisekiller i ørene, og det hjalp godt for å dempe støyen. Det var WiFi om bord,

men bare fra et lokalt access-point i flyet. Der var det også underholdningsfilmer, men disse feilmeldte da jeg prøvde dem.

Omsider kom vi fram. Tidsforskjellen med Norge var en time, så vi stilte om klokken. Det var spesielle busser på flyplassen som hentet oss fra flyet og frktet oss til terminalbygget. Dankert og Nayereh ble værende igjen på flyet til slutt siden Dankert skulle ha assistanse. Han fikk hjelp av en ansatt på flyplassen, ei jente, som stilte med rullestol til ham. Omsider kom de også til bagasjebåndet der vi ventet på koffertene. Det tok sin tid før de kom, de kom nesten helt til slutt. Assistenten vår hjalp os videre til bussene vi skulle bringe oss til hotellet. Det tok en times busstur før vi kom fram. Flyplassen var veldig beplantet med palmetrær. Det var spesielt og vakkert. I terrenget langs veien til hotellet var det lite vegetasjon. Tenerife er en vulkanøy bygd opp med lava fra utbruddet den gang

øya ble dannet. Vulkantoppen heter Teide og er 3700 meter høy. De måtte være et enormt scenarium den gangen det skjedde. Skulle tro at det tømte jordas indre fullstendig!

Veien fra flyplassen til hotellet var en flott motorvei med 120 km/t fartsgrense. Det var en del trafikk på veien. Dette er hovedveien som forbinder det nordlige Santa Cruz som er hovedstanden, med den søndre delen av øya der mange turister oppholder seg.

Det bor 970 000 innbyggere på Tenerife. Hvert år kommer det 5 millioner turister på besøk. Det var turister på bussen som skulle til forskjellige hoteller. Vi kjørte innom Playa de las Americas der mange av hotellene lå dit de fleste passasjerene skulle. Dette var et turiststrøk med mange severdigheter. Hit måtte vi komme tilbake senere i oppholdet for å studere det nærmere.

Vårt hotell var det siste på reisen. Det het RUI Bunavista. Her var det 500 rom med plass til over 1000 gjester. RUI er en internasjonal hotellkjede med hoteller over hele verden. Her var det fem svømmebassenger med saltvann, tre grillsteder og et stort bespisningsareal. Ikke alle hoteller her i Syden tillater barn. Mange hoteller reklamerer med 'Adult Only' for å sikre festlivet uten ungeskrål. Men her var det eget svømmebasseng for barn og mange andre tiltak for barnefamilier.

Vi hadde bedt på forhånd om å få bo i nærheten av hverandre. Vi fikk to rom med felles inngang helt nederst ved bassenget og ved det ene spisestedet. Rommet var greit nok. I taket var det en stor takvifte som kunne styres fra senga. Badet bestod av to vasker. Dusjen var i et eget avlukke. Her var det både safe, TV og kjøleskap. Det var også en toseter sofa der også med et glassbord foran. Kjøleskapet virket ikke, så jeg forsøkte å få liv i det. Da satte jeg meg på glassbordet slik at glasset

knuste. Den ene vasken var tett. Det varslet vi romservicen om. Romservice ordnet både det knuste bordet og den tette vasken dagen etter. Det var bare et laken som dyne, og det ble litt for lite. Enkelte kvelder og netter var heller

kalde, så vi fikk et ekstra sengepledd til Britt og Dankert. Det var de som var mest frosne av oss. Romservice ordnet det slik at teppene var på plass klart allerede neste dag. Utenfor rommet var det en stor balkong. Dankert og Nayereh fikk et hjørnerom med større balkong enn oss.

På innsjekkingen fikk vi et merkebånd vi skulle ha rundt håndleddet. Det gav oss fri tilgang til alle måltidene. Jeg mistet dette merkebåndet en gang, og det ble bemerket ved inngang til matsalen. Jeg måtte gå i resepsjonen for å få nytt bånd. Men først fikk jeg likevel komme inn til måltidet. Det var full forpleining for alle på hotellet. Det var bare å møte opp der man ønsket å forsyne seg med alt hva man begjærte. Det gjaldt også alle former for alkohol og annen drikk. Det var alltid buffet på måltidene der vi forsynte oss med hva vi ville. Menyvalget var overstrømmende. Men maten var av litt varierende kvalitet. Bacon var for eksempel vel brent enkelte ganger.

Det som vi merket oss, var en overstrømmende vennlighet og serviceinnstilling fra betjeningen. De visste ikke hva du skulle gjøre godt for oss. Det var nesten helt utrolig. Så snart vi hadde tømt matfatet, var servitørene der med det samme og fjernet det. De gikk rundt med et rundt serveringsbrett som de balanserte på fingrene. Der bar de på glass, tallerkener og service. Det hendte at det gikk galt og at glasstøyet gikk i gulvet. Men det så vi på som en del av underholdningen.

Det var tre griller der som vi måtte booke inn på på forhånd. Men der var det de samme rettene som på hovedspisestedet. Men lokalene var mer rolige og tilbaketrukket enn på hovedspisestedet.

Det var en enorm spisesal. Siden det var full forpleining på hotellet, kunne vi forsyne oss med hva vi ville på måltidene. Buffeten var alltid en rikt utstyrt der vi kunne forsyne oss med hva vi ville. Det var kjøtt, fisk, egg og bacon, ulike typer brød som gjerne kunne ristes. Til dessert var det et stort utvalg av små kaker, ulike frukter, yoghurt. Til dessert var det alltid fire typer is, geleer og karamellpuddinger.

Jeg savnet
vaniljesausen til
geleen. I stedet var
det en type
yoghurter som jeg
ikke syntes passet til
geleen. Til frokost var
det alltid en kanne
kaffe til hvert bord.
Men jeg savnet
kaffen til middagen.

Men da kunne vi gå
til en av de mange barene som alltid var åpne og bestille alle former for kaffe og alkoholdrikker der.
Det inkluderte også all for typer drikke, inkludert brus, øl og tre ulike vinsorter. Et stort antall

servertører stod
alltid til tjeneste. De
stod i døråpningen
med en Antiback-
flaske og gav alle som
kom til måltidene en
sprut for håndvask.
Straks et fat eller et
glass var ferdig brukt,
ble de straks fjernet.
De balanserte et
sirkelformet

serveringsbrett på fingrende som de brukte til å bringe mat til bordene og fjerne brukt servise. Av og
til gikk det jo galt.

Glass og fat falt i
gulvet i tusen knas.
Det tok vi som en del
av underholdningen.

I tillegg til den store
matsalen var det tre
griller der vi måtte
bestille plass på
forhånd. Men stort
sett var det den
samme maten der
som i hovedsalen. En
bar ved matsalen
hadde også
selvbetjening av mat
mellom måltidene,
som pølser og brød
og hamburgere.
Kjøttrettene bestod

av små kjøttstykker. De var ikke tilberedt slik som vi er vant til det på bedre restauranter.

Den første uke vi var der, var det stort sett pensjonistpar der. Det var tykktjukke, feite gamle mennesker som ikke så ut. Når det i tillegg brettet seg ut i solstolene foran bassengene, var

det et sørgelig syn å skue. Den andre uken ar det vinterferie enkelte steder, for da var det en del barnefamilier der. Da var det en del yngre folk med små var der. Dette hotellet hadde lagt til rette for barnefamilier. Det var et eget basseng for dem. Det var også egne familieeiligheter hele familier kunne bo. Ikke alle hoteller i Syden har dette. Mange har merkelappen 'Adults only' så der søkte bare barneløse voksne seg. De fleste hotellene var faktisk av det slaget. Jeg antar at disse hotellene her lagt til rette for et ustrakt festliv, antagelig, for gjestene.

Det var ikke badestrender der. Hotellet lå litt opp fra vannkanten, nærmest på en klippe. De va en liten strand i ei bukt nedenfor hotellet, men det var nesten ingen er. Folk foretrakk å ligge ved bassengkanten og svømme i bassengene.

På kvelden var det underholdning fra en scene sentralt i hotellet. Det virket som at de hadde tilgang til profesjonelle musikere, sangere og artister. Det var egentlig veldig flinke! Men lydtrykket var heller høyt, så dette var ikke egnet så godt for oss gamlingene. Noen ganger var det Kahut og Quiz også. Ande ganger var det dans i salen og ande aktiviteter som engasjerte gjestene.

Dankert ville sikre PC-en sidn og telefonen sin i safen. Der velger du en kode selv når du lukker den. Men han glemte koden, så jeg måtte be om hjelp i resepsjonen for å åpne den igjen. Men de stilte opp på øyeblikket og fikk åpnet safen. Vi bruke ikke safen. Vi låse ned utstyret i kofferten og låste den med kode i stedet.

Hotellbygget var fantastisk flott! Store søyleganger fylte korridorene. Det var ikke tak over gangveiene, de var åpne til fri luft. Men her regner det neste ikke. Så problem med regnvann ned i korridorene er ikke noe problem.

Men det var et sted som irriterte meg grenseløst. En søyle sperret for en trappendgang!. De kunne kanskje plassere denne søylen litt til siden slik at trappeoppgaven var fri!

Det var et treningsstudio der.
Men et var lite og lite brukt. Jeg
var der og trente nå og da. Da det
var i bruk, kunne det være en del
mennesker der, og da kom jeg
heller tilbake på et senere
tidspunkt,

Nayereh og Britt deltok hver
dag i en vanngym i et av
bassengene. Det var
populært, mange deltok. En
og av og til flere instruktører
stod på bassengkanten. De
var linke til å fra med seg
folkene.

Dankert og jeg tok
heisen opp på taket
på hotellet. Der fikk
vi en god utsikt både
over hotellet og
omgivelsene rundt.
På takene var det
solpanel som bidro
til strømforsyningen
Her kunne vi også se
utover store
bananplantasjer
som det var mange
av på øya.

Tirsdag til torsdag i den første uka leide vi en bil. De skjedde gjennom resepsjonen. En agent fra utleiebyrået dukket opp en ettermiddag og ordnet med leiekontrakten. Dankert og Nayereh ville betale leien. Dankert hadde penge på en svensk konto. Men da han skulle betale, fungere ikke pinkoden på bankkortet. Nayereh betalte i stedet med sitt BankNorwegian-kort.

Den føreste dagen - tirsdag - kjørte vi til Playa de las Americas. Der er det mange hoteller og en stor feriekoloni. Vi parkerte bilen i et parkeringshus og besøkte butikker, severdigheter og strandområdet. Det er store anlegg her. Hovedgata var omgitt av palmer. Butikkene solgte klokker, smykker, klær og turistrekvisajoner.

Etter oppholdet i shoppingstrøket kjørte vi nordover. Det er en hovedvei som binder øya sammen fra sør til nord. Fartsgrensen var 120 km/t. Det var god trafikk, men trafikken fløt godt. I rushtiden var det en del kødannelser. Men det va rikke mer enn hva man kunne leve med. Vi kjørte nordover til flyplassen. Men det var ikke stemning for å kjøre videre, så vi snudde og kjørte tilbake til hotellet. Vi bommet på avkjøringen, så vi fikk oss en ekstra sight-seeing i den nordvestre delen av øya. I nærheten av hotellet var det store bananplantasjer. Ellers var landskapet karrig, tørt og ugjestmildt.

Overalt var det vulkanstein. Det grodde lite utenom der de hadde planter vegetasjon, for det meste palmer. Det ble sagt at det regnet lite på øya, særlig på den sørlige delen. Da vi kom og et par dager ellers også, var himmel dekket av sandstorm som kom fra Sahara.

Den andre dagen dro vi til øyas høyeste fjell, Teide, 3715 meter. Veien slynget seg oppover fjellsiden. fram til et heishus. Det var mange syklistere på veien som tok utfordringen med å sykle hele den lange

veien opp til heishuset. Det tok en times tid å kjøre opp dit. Fra heishuset kunne ferden gå videre med en gondolbane til toppen. Det siste stykket går man til fots til kraterkanten. Med Dankerts krykker og Britts hjertehistorikk fikk vi ikke bli med heisen opp. Det ble sagt at de som ble med opp, måtte også kunne gå ned igjen dersom gondolbanen sviktet. Dermed måtte vi droppe heisturen.

Etter å ha kommet oss ned, dro vi til en landsby, Santiago del Teige. Dette var en sjarmerende landsby der det også var en liten kirke. Den var vakkert utsmykket innvendig. Utenfor var det et marked.

Der spanderte Dankert et smykke på Nayereh.

Den tredje dagen dro vi med bilen nordover, mot Santa Cruz. Men vi tok av veien halveis og kjørte opp mot en landsby i fjellsiden, Guimar. Her var det et museum tilegnet Thor Heyerdahl. Han dro to ganger fra Tenerife med Ra for å dokumentere mulig folkevandring over Atlanterhavet mot Amerika. Med seg på sivbåtene hadde han et internasjonalt mannskap. Dette var behørlig dokumentert på dette museet. Der var også de andre ferdene hans med Kon-Tiki og ferdene i Rødehavet omtalt. Museet var stort og omfattende. Der var det også pyramider som også stod i denne sammenhengen. Det var kanskje derfor museet var lagt til dette stedet.

Et par dager etterpå dro vi med taxi tilbake til Playa de las Americas for å shoppe og sightsee mer av stedet. Jeg gikk alene mens damene gikk for seg selv. Mange butikker solgte klokker, smykker, sølv- og gullvarer. Men det var også mange turisteffekter å få kjøpt. Jeg fant et utsalgsted for hvalsafari og motoriserte hangglidere. Nå og da så vi på slike fortøy som fløy over sjøen utenfor hotellet. Jeg spurte Nayereh om hun kunne tenke seg en slik tur. Det sa hun at hun kunne tenke seg. Jeg kunne bukke en slik tur for henne for 100 euro. Men da det kom til stykke, ville hun ikke likevel. Egentlig skjønte jeg dette på forhånd da. Men for den som ville, kunne man få en slik flytur på en havltime.

Å ligge på solseng dagen lang og være solpeder, var ikke helt min stil. Det er vanskelig å ligge i ro for lenge. Da er det godt med atspredelser som for eksempel litt malekunst og PC-bruk. Jeg hadde med et maleskrin. Jeg satt på balkongen med malekunsten..(så mye kunst ble det vel ikke)

Spør du meg om jeg vil dra tilbake til Tenerife?

Jeg vet ikke

Jeg er ingen typisk sydenturist. Å ligge i ro på en soseng i 14 dager, blir vel mye for meg. Men dersom tiden går med til flere bilturer og utflukter, stiller det seg nok annerledes. Flyturen på 6 timer er også en utfodring. På flyet hjem ble jeg kjent med nabopassasjereren. Han var 80 år og dro til Playa de las America alene denne gangen. Vanligvis har han med familien. Men denne gangen passet det ikke. Han dro alene på grunn av noen leddplager som krevde sydenvarme. Han fortalte at han syklet rundt på øya. Det gjorde han hjemme også, til tross for sine 80 år! Han har vært professor i tysk på NTNU og vi hadde noe felles kjente!